

Sygn. akt IIW 369/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Strzelcach Opolskich w składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Weres- Wanat

Protokolant Janusz Gogolin

w obecności oskarżyciela publicznego- za KPP w S. - nikt zawiadomiono prawidłowo wokandą

po rozpoznaniu dnia 26 sierpnia 2013 roku na rozprawie

sprawy **M. L. /L./**

syna C. i O. zd. S.

urodz. (...) w W.

obwinionego o to, że :

w dniu 24 kwietnia 2013r oku o godz. 07:15 na Drodze Krajowej Nr (...) km kierując pojazdem S. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy obowiązującą na obszarze niezabudowanym o 35 km/h (125/90 km/h)

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

I. uznaje **M. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu)** złotych,

II. na podstawie art. 118§1 kpw w związku z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od **obwinionego** na rzecz Skarbu Państwa kwotę **100 (sto)** złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości **30 (trzydzieści)** złotych.

Sygn. akt IIW 369/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2013r. w godzinach porannych na drodze krajowej nr (...) pomiędzy miejscowościami B.– P.funkcjonariusze policji A. S.i E. K.pełnili służbę i dokonywali pomiarów prędkości pojazdów poruszających się tą drogą w obszarze niezabudowanym przy użyciu ręcznego urządzenia pomiarowego typu ULTRALYTE20-20 100LR nr fabryczny (...). Ruch na drodze był znikomy.

O godzinie 7:15 funkcjonariusz policji A. S.zauważył nadjeżdżający od miejscowości P.samochód osobowy marki S.o nr rejestracyjnym (...)i dokonał pomiaru prędkości z jaką porusza się ten pojazd z wynikiem 125 km/h. W tym czasie przed ani za tymże pojazdem nie nadjeżdżał żaden inny pojazd, jak również nie jechał samochód w przeciwnym kierunku. Kierujący został zatrzymany do kontroli drogowej w związku z ujawnionym wykroczeniem. Kierującym tym był M. L..

(dowód:

- zeznania świadka A. S.k. 19-20
- zeznania świadka E. K. k. 20
- notatka urzędowa k.4)

Ręczny miernik prędkości typu ULTRALYTE20-20 100LR nr fabryczny (...)znajduje się na wyposażeniu policji (...)od września 2012r. Urządzenie to było legalizowane.

A. S.został przeszkolony do obsługi tego urządzenia zarówno w zakresie podstawowym jak i przeszedł szkolenie specjalistyczne, które obejmowało również obsługę urządzeń pomiarowych. Posiada również tytuł instruktora szkolenia (...).

(dowód:

- zeznania świadka A. S.k. 19-20
- świadectwo legalizacji pierwotnej k. 8)

Obwiniony M. L. ma obywatelstwo polskie. Z zawodu jest energetykiem. Pracuje za wynagrodzeniem netto 2.200zł miesięcznie. Jest żonaty, nie ma małoletnich dzieci na utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie. Był karany za wykroczenia drogowe.

(dowód:

- dane k. 19
- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.9)

Obwiniony M. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż poruszał się wówczas z prędkości 93 km/h. Nagle zobaczył wylaniającego się z leśnej drogi policjanta. Widział, że ma w ręce urządzenia radarowe. Wyjaśnił, iż nie jest możliwe przekroczenie prędkości o 30 km/h, bowiem przed pomiarem prędkości patrzył na prędkościomierze. Widzi więc trzy możliwości zawyżenia tej wartości. Pierwsza to uszkodzenia prędkościomierza w pojeździe lub niewłaściwe jego wskazanie, druga to kwestia błędu urządzenia pomiarowego, którym dokonano pomiaru. Policjant nie chciał mu dać do przeczytania świadectwa legalizacji. Nie chciał mu dać go do ręki. Stwierdził, iż nie ma pewności, że dokonano pomiaru prędkości jego samochodu, bo nie zostało to w żaden sposób utrwalone, a po drodze poruszało się kilka samochodów. Sposób pomiaru również mógł mieć wpływ na wynik.

(dowód:

- wyjaśnienia obwinionego k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu pozwala stwierdzić, iż obwiniony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust.3 pkt. 1 lit. d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Rekonstruując stan faktyczny i ustalając sprawstwo i winę obwinionego Sąd oparł się na całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenianego w ramach swobodnej oceny materiału dowodowego uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd

oparł się na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy policji A. S. i E. K. jak i dowodach z dokumentów w postaci notatki urzędowej, świadectwie legalizacji pierwotnej.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zeznań świadków to należy je uznać za w pełni wiarygodne. Są to osoby, które wykonywały w tym dniu jedynie swoje czynności służbowe. Nie mają one żadnego interesu w nieprawdziwym przedstawianiu faktów. Zgodnie relacjonowali przebieg zdarzenia i wykonywane czynności. Jako stróża prawa są wręcz zobowiązani do podejmowania działań w przypadku ujawnienia wykroczenia i tylko takie czynności w niniejszej sprawie podjęli. Nadto – co należy zaznaczyć – A. S. był osobą uprawnioną do dokonywania pomiarów tymże urządzeniem. Przeszedł nie tylko przeszkolenie podstawowe, ale nadto i specjalistyczne. Zresztą posiada również tytuł instruktora szkolenia (...).

Dodatkowo zauważyć i podkreślić należy, iż nie zachodzi żadną wątpliwość, że pomiar dokonany przez funkcjonariusza policji wskazywał rzeczywistą prędkość pojazdu, którym poruszał się obwiniony, bowiem policjanci zgodnie zeznali, iż przed jak i za obwinionym, a nawet w przeciwnym kierunku nie jechał żaden inny pojazd, a zresztą urządzenie to rozróżnia kierunki, w jakim poruszają się pojazdy.

Nie sposób również kwestionować w ocenie Sądu rzetelności pomiaru przez urządzenie. Jak wskazali policjanci było ono sprawne, posiadało ważne świadectwo legalizacji. Nadto przy pomiarze prędkości pojazdu obwinionego urządzenie nie wykazało żadnego błędu.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowody, jednolity, korespondujący ze sobą pozwalał na zbudowanie pełnej i rzeczywistej wersji zdarzenia. Tworzy logiczną całość.

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień obwinionego to należy je uznać za nieprawdziwe i zdaniem Sądu stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Pozostawały nadto sprzeczne z zeznaniami świadków, bowiem obwiniony wskazywał, iż prędkość na urządzeniu mogła pochodzić od innych pojazdów, które w tym czasie przejeżdżały. Te okoliczności podnoszone przez obwinionego zostały uznane przez Sąd za nieprawdziwe, bowiem z zeznań świadków – spójnych i jednolitych – w sposób bezsprzeczny wynika, iż ruch był wówczas znikomy, a przy dokonywaniu pomiaru prędkości pojazdem, którym poruszał się obwiniony nie jechał żaden inny pojazd w którymkolwiek kierunku. Nadto – co podkreślił funkcjonariusz A. S. - urządzenie ULTRALYTE jest urządzeniem laserowym i pozwala na dokonywanie pomiarów prędkości pojazdów poruszających się również w kolumnie. Postępowanie dowodowe obaliło w ocenie Sądu również podnoszoną przez obwinionego wątpliwość co do prawidłowości działania urządzenia, bowiem co podkreślił funkcjonariusz policji było ono sprawne, posiadało ważne świadectwo legalizacji, nie wykazało żadnego błędu przy pomiarze prędkości, jak i w tym dniu nie było wątpliwości co do prawidłowości jego działania przy dokonywaniu wcześniejszych jak i późniejszych pomiarów.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w dowodach w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona wykroczenia z art. 92a kw. Obwiniony bowiem w sposób w pełni świadomy poruszając się drogą krajową nr (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 90 km/h określonego w art. 20 ust. 3 pkt. 1 lit. d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, przekraczając to ograniczenie o 35 km/h.

Wina obwinionego została dowiedziona.

W zakresie orzeczonej względem obwinionego kary należy w ocenie Sądu zważyć, iż dyrektywy prewencji ogólnej z art. 33§1 i 2 kw bynajmniej nie nakazują wymierzenia kary tylko surowej, nastawionej wyłącznie na odstraszenie społeczeństwa, a więc przekraczającej granicę winy i stopień społecznej szkodliwości czynu oderwanej od ujemnych następstw wykroczenia. Pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko, bowiem kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a nadto kara uwzględniająca cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Zważywszy na te uwagi warto wskazać, iż dla określenia wymiaru kary koniecznym jest wzięcie pod uwagę motywów i sposobu popełnienia wykroczenia, rodzaju i rozmiarów ujemnych następstw wykroczenia właściwości i

warunki osobiste sprawcy. Wszystkie te elementy ustawodawca wskazał jako elementy, które winien Sąd uwzględnić wymierzając karę.

Nadto Sąd wymierzając karę bierze również pod uwagę warunki osobiste i majątkowe sprawcy, ale również sposób życia przed popełnieniem i jego zachowanie po popełnieniu wykroczenia.

Odnosząc się do orzeczonej kary Sąd uznał, iż kara 200 zł grzywny odpowiadająca wysokości zaproponowanego przez funkcjonariuszy policji mandatu karnego jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny w kwocie 200 złotych, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Ze względu na sytuację majątkową obwinionego Sąd nie dopatrył się przesłanek uprawniających go do zwolnienia M. L. od ponoszenia kosztów sądowych, w związku z czym naturalną konsekwencją skazania, było obciążenie go tymi kosztami w wysokości 130 złotych, na które złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych oraz 30 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny.